

Arrest

nr. 242 035 van 8 oktober 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 april 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 januari 2019 dient verzoeker een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet). Deze verblijfsaanvraag wordt op 15 februari 2019 gegrond verklaard. Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister voor één jaar.

1.2. Bij brief van 11 februari 2020 vraagt verzoeker om een verlenging van de tijdelijk toegekende verblijfsmachtiging om medische redenen. De gevraagde verlenging wordt op 1 april 2020 door de gemachtigde van de bevoegde minister geweigerd.

1.3. Eveneens op 1 april 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

naam + voornaam: [W.M., A.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Kenia

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 13, §3, 2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 11/02/2020 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 01/04/2020.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (verder: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (verder: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 13, § 3 en 74/13 van de Vreemdelingen-wet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“[...] Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen luidt als volgt:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art.3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. ”

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli

1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen).

[...] Volgens artikel 13, §3 van het Vreemdelingenwet beschikken de minister of zijn gemachtigde aldus over een discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. In tegenstelling tot wat verwerende partij in casu heeft gedaan, zijnde automatisch een bevel om het grondgebied af te leveren, moet men weldegelijk afdoende motiveren en waarom met het bevel om het grondgebied af te leveren heeft afgegeven aan verzoekende partij.

Dergelijke discretionaire bevoegdheid houdt aldus in dat - alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten - verwerende partij sowieso moet nagaan of er een mogelijke schending dreigt van internationaal recht, en zeker artikel 3 EVRM bij de tenuitvoerlegging van dergelijke beslissing.

In de thans bestreden beslissing geeft verwerende partij als reden van de beslissing:

[...]

Artikel 13, §3 luidt als volgt:

“(…)§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België : 1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft; 2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden(…)”

Verwerende partij KAN aldus een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, maar zij is er niet toe verplicht.

[...] Indien er aldus een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verwerende partij, onder meer door het indienen van aanvragen ex. art. 9ter Vreemdelingenwet, beschikte. Zoals blijkt uit de aanvraag tot medische regularisatie is verzoekende partij ernstig ziek en kan zij niet terugkeren naar haar land van herkomst omdat er aldaar geen adequate medische behandeling aanwezig is, hetgeen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

Zelfs al meende verwerende partij al dan niet terecht (Uw Raad moet zich over de beslissing tot niet verlenging van het BIVR nog uitspreken) dat deze elementen niet kunnen weerhouden worden in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging, dan nog wil dit niet zeggen dat zij geen omstandigheid zijn waarmee rekening kan gehouden worden bij een beslissing om het grondgebied te verlaten.

[...] Maar er is meer. In de thans bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over de gezondheidstoestand van verzoekende partij, , noch over het gezins- en familieleven van verzoekende partij.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]”

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekende partij (Cfr. beslissing tot niet verlenging van het BIVR).

Het feit dat verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, zonder daarbij rekening te houden met de gezondheidstoestand, schendt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

[...] Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijke motieven.

In die zin zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden!

Verzoekende partij is tevens van mening dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, formele motiveringsplicht, artikel 3 EVRM, artikel 13,§3 en artikel 74/13 Vreemdelingenwet heeft geschonden. ”

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“[...] De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rehtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

[...] Verzoekende partij kreeg tevens ten onrechte een beslissing tot niet verlening van het BIVR dd. 1 april 2020. Verzoekende partij heeft in haar beroep dd. 27 mei 2020 reeds geargumenteed dat deze weigering tot verlenging van het BIVR in feite een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Mutatis mutandis kan gesteld worden dat een repatriëring van verzoekende partij naar haar land van herkomst, op grond van de thans bestreden beslissing, tevens een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt.

Zoals blijkt uit de aanvraag tot medische regularisatie is verzoekende partij ernstig ziek en kan zij niet terugkeren naar haar land van herkomst omdat er aldaar geen adequate medische behandeling aanwezig is, hetgeen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

[...] Vandaar is het aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig getroffen werd of niet.

Verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar uw arrest nr. 112 609 dd. 23 oktober 2013. Hoewel de situatie niet identiek is, is zij wel degelijk vergelijkbaar.

Verzoekende partij heeft een beroep aangetekend tegen de weigering tot verlenging van het BIVR, aan haar betekend dd. 27 april 2020

Indien deze beslissing zou vernietigd worden door Uw Raad, dan kan verzoekende partij verblijfsrecht verkrijgen op basis van haar medische regularisatie en zou dit bevel dat definitief geworden is, sowieso voor onduidelijkheid zorgen in het rechtsverkeer en kan het verzoekende partij mogelijks zelfs een nadeel opleveren bij een eventuele nationaliteitsverklaring in de toekomst.

De thans bestreden beslissing heeft met andere woorden geen enkel nut in het rechtsverkeer en zorgt enkel voor juridische onduidelijkheid.”

2.3. De beide middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

2.4. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet. Er wordt verder geduid dat verzoeker niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden, nu zijn aanvraag tot verlenging van de tijdelijk toegekende verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 1 april 2020 werd geweigerd.

De formele motiveringsplicht impliceert niet dat een bestuur moet verantwoorden waarom het gebruik maakt van een bevoegdheid die het door de wetgever werd toegekend. Verzoeker toont verder ook geenszins aan dat enig concreet gegeven dat zijn situatie kenmerkt en dat zich kon verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing in zijn huidige vorm ten onrechte niet is betrokken in de motivering van deze beslissing. In zoverre verzoeker in dit verband aangeeft dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat rekening werd gehouden met artikel 3 van het EVRM en met de door hem in zijn aanvraag tot verlenging van de tijdelijke toegekende verblijfsmachtiging om medische redenen ingeroepen elementen, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder: de Raad) op dat uitdrukkelijk wordt verwezen naar de eerder op 1 april 2020 genomen beslissing om verzoekers vraag tot verlenging van de tijdelijke toegekende verblijfsmachtiging af te wijzen. In deze beslissing stelde het bestuur reeds vast dat niet langer blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of

zijn fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Gelet op de verwijzing naar deze eerder genomen beslissing blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing wel degelijk dat de in het kader van de aanvraag tot verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging ingeroepen elementen in rekening zijn gebracht en werd getoetst of deze aanleiding kunnen geven tot onmenselijke of vernederende behandelingen in het land van herkomst. Beide beslissingen werden verzoeker ook op dezelfde dag ter kennis gebracht. Verzoeker geeft niet aan dat enig element zoals ingeroepen in de aanvraag onbeantwoord is gebleven. Hij duidt verder niet waarom verweerder in zijn motivering nog diende in te gaan op eerdere aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die hij indiende en die reeds werden afgewezen. Verzoeker geeft daarnaast ook nergens aan een gezins- of familieleven te hebben op het Belgische grondgebied, waaromtrent een motivering zich opdroeg.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het door verzoeker eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de wettelijke bepaling die in de bestreden beslissing wordt toegepast, namelijk artikel 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

[...];

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;”

Op 1 april 2020 nam de gemachtigde van de bevoegde minister, voorafgaand aan de bestreden beslissing, de beslissing waarbij de eerder toegekende tijdelijke verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet langer wordt verlengd. Hierbij werd ook verwezen naar het artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3,

2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben.”

Gelet op de genoemde beslissing van 1 april 2020 waarin wordt vastgesteld dat de omstandigheden op grond waarvan de verblijfsmachtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is, waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft, kon de gemachtigde van de bevoegde minister, op dezelfde dag, overgaan tot het nemen van de huidige bestreden beslissing op grond van artikel 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat een eventuele nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verlenging van de tijdelijk toegekende verblijfsmachtiging ook moet leiden tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing. In dit verband volstaat de vaststelling dat de Raad in zijn arrest van 8 oktober 2020 met nummer 242 034 het beroep verwierp tegen de beslissing tot weigering van verlenging van de tijdelijk toegekende verblijfsmachtiging.

Verzoeker betoogt verder dat er geen rekening werd gehouden met zijn gezondheidssituatie en gezinsleven zoals wordt vereist in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (verder: de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Deze drie te respecteren elementen vinden hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en tevens in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Verzoeker kan worden gevolgd in zijn standpunt dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dit kan echter niet automatisch leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad dient vooreerst vast te stellen dat het bestreden bevel is gegeven op dezelfde dag als de beslissing tot weigering van verlenging van de tijdelijke toegekende verblijfsmachtiging om medische redenen. Er wordt in het bevel ook uitdrukkelijk verwezen naar deze laatste beslissing. Aldus is er bij de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk rekening gehouden met verzoekers gezondheidstoestand, zoals wordt vereist in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan niet voorhouden dat hij niet op de hoogte is van de beslissing van 1 april 2020 tot weigering van verlenging van de tijdelijke toegekende verblijfsmachtiging. Hij heeft ook tegen deze beslissing beroep aangetekend en verwijst hier ook naar in zijn huidig verzoekschrift. Hij toont geenszins aan dat het nodig was om ook in huidige bestreden beslissing de motieven aangaande zijn gezondheidstoestand op te nemen, nu hij hier al van op de hoogte was.

In zoverre verzoeker aanvoert dat geen rekening wordt gehouden met zijn gezins- of familieleden, wijst de Raad erop dat verzoeker in gebreke blijft om in zijn verzoekschrift concreet te duiden dat er dan sprake is van enig gezins- of familieleden dat in rekening diende te worden gebracht. Nog kan worden opgemerkt dat in het administratief dossier een synthesenota is te vinden waarin het volgende wordt gesteld aangaande verzoekers gezinsleven: *“Betrokkene toont niet aan dat er nog andere gezinsleden*

van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM."

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker met zijn uiteenzetting geen schending aan van de artikelen 13, § 3 of 74/13 van de Vreemdelingenwet en evenmin van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel. Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

2.6. Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel voormeld verdragsartikel kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoeker beperkt zich tot argumenten die hij reeds in het kader van zijn beroep tegen de beslissing van 1 april 2020 tot weigering van verlenging van de tijdelijke toegekende verblijfsmachtiging om medische redenen heeft aangehaald. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest van 8 oktober 2020 met nummer 242 034. Er kan dienstig naar dit arrest worden gewezen. De beslissing van 1 april 2020 waarin werd besloten dat niet langer blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, blijft overeind. Verzoeker beperkt zich tot blote beweringen dat hij ernstige gezondheidsproblemen heeft waarvoor hij geen adequate medische behandeling zou kunnen verkrijgen in het land van herkomst, zonder in dit verband ook maar enig begin van bewijs naar voor te brengen. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.7. Met zijn uiteenzetting toont verzoeker ten slotte ook niet aan dat verweerder door het nemen van de bestreden beslissing het rechtszekerheidsbeginsel heeft miskend. In dit verband worden geen concrete argumenten aangebracht, los van het betoog dat volgens verzoeker de rechtszekerheid vereist dat een nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging ook de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot gevolg moet hebben. Hierop werd reeds ingegaan.

2.8. Beide middelen zijn, voor zover ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS